

АКТУАЛЬНІСТЬ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПРОДУКЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Реалії ведення бізнесу в Україні на сьогоднішній день дуже складні. Поширення кризових явищ в нашій країні негативно впливає на діяльність підприємств та призводить до значного загострення конкурентної боротьби. В таких умовах особливо гостро постає питання конкуренції на вітчизняних ринках.

Конкуренція – це особлива форма суперництва між різними суб'єктами господарювання, які діють на одному і тому ж ринку, задля здобуття конкурентних переваг та зайняття лідируючих ринкових позицій. Похідним поняттям явища конкуренції є конкурентоспроможність підприємств. Конкурентоспроможність підприємства – це його здатність найбільш ефективно використовувати власний потенціал для посилення власних позицій на ринку та здобуття переваг над конкурентами.

Трансформаційні процеси в економіці України супроводжуються серйозними проблемами і труднощами, рішення яких вимагає суттєвих макро- і мікроекономічних змін і зрушень. Однією з таких проблем є розв'язання теоретико-методичних і прикладних питань забезпечення і сталої підтримки конкурентоспроможності вітчизняної промислової продукції, які все ще значно відстають по цим вимогам від світових досліджень.

Виходячи з актуальності проблеми підвищення ефективності управління конкурентоспроможністю підприємств, важливим чинником ефективного розвитку промислових підприємств є удосконалення організаційно-економічного механізму забезпечення конкурентоспроможності своєї продукції.

Організаційно-економічний механізм забезпечення конкурентоспроможності продукції промислового підприємства передбачає координацію управлінських дій у сфері вибору виробничо-збутової стратегії підприємства і зміни налаштувань функціональності організаційної структури управління підприємством.

Основою зміни виробничо-збутової стратегії підприємства, спрямованої на поліпшення його позицій на ринку є підвищення конкурентоспроможності продукції, що виробляється на підприємстві. Це досягається шляхом наближення споживчих і вартісних характеристик продукції до оптимальних значень, а також прогнозуванням запитів покупців в режимі постійного обліку життєвого циклу продукції.

Зміна налаштувань функціональності організаційної структури управління дозволяє прискорити адаптацію підприємства до запитів ринку; збільшити ефективність рішень в області реформування виробничо-збутової стратегії підприємства.

По суті, ідея оптимізації витрат полягає в тому, що зростання витрат на запобігання дефектам і технічний контроль повинні приводити до більшої економії коштів за рахунок скорочення втрат від браку, переробок та інших втрат усередині підприємства і в експлуатації і, отже, до зниження витрат на забезпечення та підвищення якості продукції, що виробляється.

Необхідно мати на увазі, що збільшення витрат на запобігання дефектам і технічний контроль, не виявиться в негайному зниженні втрат від браку і дефектів через відставання в часі дій від отримуваних результатів. Тому для відстежування і оцінки результатів за кожним значним заходом щодо профілактики дефектів необхідно фіксувати початок і кінець періоду впровадження.

Підвищення витрат на запобігання браку і дефектів у виробництві та експлуатації виробів, включаючи розробку і підтримку функціонування системи забезпечення та підвищення якості продукції підприємства може також привести до скорочення витрат на технічний контроль і випробування продукції. У свою чергу, підвищення витрат на технічний контроль і випробування продукції можуть привести до зниження втрат від відмов в експлуатації виробленої продукції.

Питому вагу витрат на забезпечення та підвищення якості продукції у витратах на її виробництво, а також структуру витрат на забезпечення та підвищення якості продукції по підприємству в цілому і за окремими виробами можна зіставляти з даними підприємств-конкурентів, що випускають аналогічну продукцію.

Отже, вирішення перерахованих завдань дозволить створити необхідні умови для оцінки показників стану виробництва продукції при її сертифікації, відповідно до вимог міжнародних стандартів.

Розглянуті напрями вдосконалення механізму забезпечення якості промислової продукції промислових підприємств не вичерпують всієї сукупності організаційно-економічних способів забезпечення конкурентоспроможності, але відображають найбільш перспективні з них.